

USTAWA

z dnia.....

o dotacji przeznaczonej dla niektórych podmiotów

(Dz.U. z dnia.....)

Art. 1. Ustawa określa cel i zakres wykorzystania oraz sposób udzielania dotacji przeznaczonej dla podmiotów:

- 1) Przedsiębiorstwa Państwowego Kopalnia Soli „Bochnia” z siedzibą w Bochni w likwidacji lub jego następcy prawnego, który przejął realizację zadań przewidzianych ustawą, zwanego dalej Kopalnia Soli „Bochnia”;
- 2) Kopalni Soli „Wieliczka” Spółka Akcyjna w Wieliczce, zwanej dalej Kopalnia Soli „Wieliczka”;
- 3) Centralnej Pompowni „Bolko” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Bytomiu, zwanej dalej Centralna Pompownia „Bolko”.

Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) zakład górniczy - zakład górniczy w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 18 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. - Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. Nr 163, poz. 981);
- 2) dotacja - dotację w rozumieniu przepisów o finansach publicznych, która w przypadku gdy stanowi pomoc publiczną została uznana przez Komisję Europejską za zgodną z regułami wspólnego rynku.

Art. 3. 1. Dotację przeznacza się na finansowanie:

- 1) zadań w zakresie:
    - a) całkowitej likwidacji zakładu górniczego „Siedlec-Moszczenica” oraz niezabytkowej części zakładu górniczego „Bochnia”, a także utrzymania, zabezpieczenia i ratowania zabytkowych części zakładu górniczego „Bochnia” - wchodzących w skład Kopalni Soli „Bochnia”,
    - b) całkowitej likwidacji niezabytkowej części zakładu górniczego „Wieliczka”, a także utrzymania, zabezpieczenia i ratowania zabytkowych części zakładu górniczego „Wieliczka” - wchodzących w skład Kopalni Soli „Wieliczka”,
  - 2) działań wykonywanych po zakończeniu likwidacji byłych Zakładów Górniczo-Hutniczych „Orzeł Biały” w Bytomiu, realizowanych przez Centralną Pompownię „Bolko”.
2. Przez zadania, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a i b, rozumie się:
- 1) likwidację otworów eksploatacyjnych oraz wyrobisk górniczych;
  - 2) likwidację zbędnych instalacji, budynków oraz demontaż maszyn i urządzeń;
  - 3) naprawianie szkód wyrządzonych ruchem zakładu górniczego;
  - 4) rekultywację terenów pogórniczych;

- 5) wykonywanie prac zabezpieczających oraz przedsięwzięć zapobiegających, związanych z likwidowanym zakładem górniczym;
  - 6) utylizację solanki;
  - 7) zabezpieczenie części zabytkowych, renowację zabytkowych wyrobisk, maszyn i urządzeń;
  - 8) opracowanie projektów, dokumentacji, opinii, ekspertyz i analiz związanych z zakresem zadań wymienionych w pkt 1-7;
  - 9) finansowanie kosztów ogólnego zarządu.
3. Przez działania, o których mowa w ust. 1 pkt 2, rozumie się:
- 1) zabezpieczenie kopalń sąsiednich przed zagrożeniem wodnym;
  - 2) likwidację zbędnej infrastruktury związanej z wykonywaniem działań, o których mowa w pkt 1;
  - 3) naprawianie szkód powstałych w wyniku wykonywania działań, o których mowa w pkt 1 i 2;
  - 4) opracowywanie, wymaganych na podstawie odrębnych przepisów, projektów, dokumentacji, opinii, ekspertyz i analiz związanych z zakresem zadań wymienionych w pkt 1-3;
  - 5) finansowanie kosztów ogólnego zarządu.

Art. 4. Dotację przeznaczają się również na finansowanie:

- 1) ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób, o których mowa w art. 7;
- 2) roszczeń byłych pracowników całkowicie likwidowanych zakładów górniczych, dotyczących rent wyrównawczych oraz jednorazowych odszkodowań pieniężnych z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Art. 5. 1. Dotację na realizację zadań, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 oraz art. 4, przyznaje się na wniosek podmiotów, o których mowa w art. 1 pkt 1 i 2, w przypadku spełnienia następujących warunków:

- 1) podjęcia decyzji albo uchwały o rozpoczęciu likwidacji zakładu górniczego przez ich właściwy organ;
- 2) zaakceptowania przez ministra właściwego do spraw gospodarki:
  - a) programu całkowitej likwidacji zakładu górniczego, obejmującego w szczególności zabezpieczenie zabytkowych części w Kopalniach Soli „Wieliczka” i „Bochnia”,
  - b) rocznego planu zadań, obejmującego w podziale na miesiące:
    - zakres rzeczowo-finansowy zadań oraz harmonogram ich realizacji, ujmujący także zabezpieczenie zabytkowych części w Kopalniach Soli „Wieliczka” i „Bochnia”,
    - przychody z likwidacji majątku zakładu górniczego oraz innych źródeł.

2. Dotację na wykonanie działań, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 przyznaje się na wniosek podmiotu, o którym mowa w art. 1 pkt 3, po zaakceptowaniu przez ministra właściwego do spraw gospodarki rocznego planu działań wykonywanych po zakończeniu

likwidacji zakładu górniczego, obejmującego, w podziale na miesiące, jego zakres rzeczowy i finansowy.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 1 i 2, powinien zawierać:

- 1) oznaczenie wnioskodawcy;
- 2) określenie przewidzianych do:
  - a) realizacji zadań, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 lit. a i b albo
  - b) wykonania działań, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2
- 3) preliminarz środków planowanych na realizację zadań albo na wykonanie działań w danym roku kalendarzowym;
- 4) określenie stanu zaawansowania prac związanych z likwidacją zakładu górniczego albo wykonania działań po zakończeniu likwidacji zakładu górniczego.

Art. 6. 1. Podstawą przyznania dotacji na realizację zadań i działań określonych w ustawie jest umowa zawarta między ministrem właściwym do spraw gospodarki a właściwym podmiotem, o którym mowa w art. 1.

2. Umowa, o której mowa w ust. 1, określa w szczególności zobowiązanie podmiotu do realizacji zadań albo wykonywania działań określonych w ustawie, wysokość dotacji oraz zasady rozliczania i przyczyny ewentualnego zwrotu dotacji.

Art. 7. 1. Kopalnia Soli „Bochnia” oraz Kopalnia Soli „Wieliczka” otrzymują dotację na finansowanie ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla na zasadach określonych w zakładowym układzie zbiorowym pracy dla emerytów lub rencistów uprawnionych do bezpłatnego węgla.

2. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, przysługuje również wdowom, wdowcom i sierotom po emerytach lub rencistach, jeżeli spełniają warunki do otrzymania renty rodzinnej.

3. W przypadku gdy prawo do bezpłatnego węgla wynika z renty rodzinnej - wszystkim osobom do niej uprawnionym przysługuje łącznie jeden ekwiwalent pieniężny z tytułu prawa do bezpłatnego węgla. W razie podziału renty rodzinnej ekwiwalent ten ulega podziałowi w częściach równych, odpowiednio do liczby uprawnionych.

Art. 8. 1. Przyznana przez ministra właściwego do spraw gospodarki dotacja jest wypłacana w ratach miesięcznych, na specjalnie w tym celu wyodrębniony przez podmiot, o którym mowa w art. 1, rachunek bankowy.

2. Podstawę do wypłacenia rat miesięcznych stanowi przedstawienie przez podmiot, o którym mowa w art. 1:

- 1) wniosku o wypłacenie raty, wynikającej z:
  - a) rocznego planu zadań, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b, albo
  - b) rocznego planu działań, o którym mowa w art. 5 ust. 2;
- 2) sprawozdania, o którym mowa w art. 9 ust. 1.

Art. 9. 1. Podmiot, o którym mowa w art. 1, składa ministrowi właściwemu do spraw gospodarki, w terminie do 25 dnia każdego miesiąca poprzedzającego miesiąc przekazania

kolejnej raty dotacji, sprawozdania miesięczne zawierające rozliczenie rzeczowo-finansowe zrealizowanych zadań albo działań wykonanych po zakończeniu jego likwidacji.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy obowiązków przedkładania sprawozdania za miesiąc styczeń danego roku.

3. Podmiot, o którym mowa w art. 1, przedstawia ministrowi właściwemu do spraw gospodarki, w terminie do dnia 20 lutego roku następnego, wraz z rocznym rozliczeniem rzeczowo-finansowym, sprawozdanie z realizacji:

- 1) rocznego planu zadań, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b, albo
- 2) rocznego planu działań, o którym mowa w art. 5 ust. 2;

4. W przypadku gdy podmiot, o którym mowa w art. 1, nie zrealizował zadań albo nie podjął działań wykonywanych po zakończeniu likwidacji zakładu górniczego lub nie przedstawił sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wstrzymuje przekazywanie kolejnych rat dotacji do czasu ustania przyczyn wstrzymania.

Art. 10. Dysponentem dotacji na realizację zadań i działań określonych w ustawie jest minister właściwy do spraw gospodarki.

Art. 11. Minister właściwy do spraw gospodarki może zlecić Agencji Rozwoju Przemysłu S.A. monitorowanie prawidłowości wykorzystania dotacji przeznaczonej na cele określone w ustawie.

Art. 12. Dotacje na zadania określone w ustawie przekazywane są dla:

- 1) Kopalni Soli „Bochnia” - do dnia 31 grudnia 2017 r.;
- 2) Kopalni Soli „Wieliczka” - do dnia 31 grudnia 2020 r.

Art. 13. Traci moc ustawa z dnia 17 lutego 2006 r. o dotacji przeznaczonej dla niektórych podmiotów (Dz. U. z 2006 r. Nr 64, poz. 446 z późn. zm.).

Art. 14. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.

UZASADNIENIE PROJEKTU USTAWY

Przeznaczenie dotacji

Niniejszy projekt ustawy określa cel i zakres wykorzystania oraz sposób udzielania dotacji przeznaczonych dla następujących podmiotów:

- 4) Przedsiębiorstwa Państwowego Kopalnia Soli „Bochnia” z siedzibą w Bochni w likwidacji lub jego następcy prawnego, który przejął realizację zadań przewidzianych ustawą, zwanego dalej Kopalnia Soli „Bochnia”;
- 5) Kopalni Soli „Wieliczka” Spółka Akcyjna w Wieliczce, zwanej dalej Kopalnia Soli „Wieliczka”;
- 6) Centralnej Pompowni „Bolko” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Bytomiu, zwanej dalej Centralna Pompownia „Bolko”.

Artykuł 131 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. *o finansach publicznych* (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.), określa podstawę prawną udzielania dotacji podmiotowych z budżetu państwa. Dotacje podmiotowe mogą być udzielane wyłącznie na cele i w zakresie określonym w ustawach innych niż ustawa budżetowa lub w umowach międzynarodowych. Zasady dysponowania środkami publicznymi w ramach dotacji podmiotowej znajdują odzwierciedlenie w przepisach przedmiotowego projektu ustawy. Po pierwsze w art. 1 wskazano podmioty, którym dotacja może być udzielana. Po drugie ściśle określono cel dotacji (art. 3 i 4). Ponadto projekt ustawy reguluje warunki i podstawę przyznania dotacji (art. 6). Dalszą konsekwencją określania podmiotu i celu dotacji podmiotowej w odrębnych materialnoprawnych przepisach rangi ustawowej, jest wskazanie beneficjentów dotacji podmiotowych w załącznikach do ustawy budżetowej, zgodnie z wymogiem art. 122 ust. 1 pkt 2 lit. a ww. ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. *o finansach publicznych*.

W świetle zapisów projektu ustawy, dotacje przeznacza się na finansowanie działalności bieżącej w zakresie:

- 1) całkowitej likwidacji zakładu górniczego „Siedlec-Moszczenica” oraz niezabytkowej części zakładu górniczego „Bochnia”, a także utrzymania, zabezpieczenia i ratowania zabytkowych części zakładu górniczego „Bochnia” - wchodzących w skład Kopalni Soli „Bochnia”,
- 2) całkowitej likwidacji niezabytkowych części kopalni soli „Wieliczka” w Wieliczce, a także utrzymania, zabezpieczenia i ratowania zabytkowych części kopalni soli „Wieliczka” w Wieliczce - wchodzących w skład Kopalni Soli „Wieliczka”,
- 3) działań wykonywanych po zakończeniu likwidacji byłych Zakładów Górniczo-Hutniczych „Orzeł Biały” w Bytomiu, realizowanych przez Centralną Pompownię „Bolko”,

Dotacje przeznacza się również na finansowanie:

- 1) ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla, na zasadach określonych w zakładowych układach zbiorowych pracy (dotyczy Kopalni Soli „Bochnia” oraz Kopalni Soli „Wieliczka”),
- 2) roszczeń byłych pracowników dotyczących rent wyrównawczych oraz jednorazowych odszkodowań pieniężnych z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (dotyczy Kopalni Soli „Bochnia” oraz Kopalni Soli „Wieliczka”).

Zakres projektu ustawy nie obejmuje Zakładów Górniczo – Hutniczych „Bolesław” S.A. w Bukownie i Zakładów Górniczych „Trzebionka” S.A. w Trzebini (dotacje dla podmiotów przewidziane były tylko do 31 grudnia 2006 r.), zadań związanych z likwidacją zakładu górniczego „Łęczkowice” i „Barycz” (prace zostały już zakończone) oraz przepisów dotyczących świadczeń socjalnych dla pracowników likwidowanych zakładów górniczych oraz świadczeń dodatkowych w postaci: deputatu węglowego,

nagrody z okazji „Dnia Górnika” i dodatkowej nagrody rocznej oraz uznaniowych świadczeń wynikających z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych dla pracowników otrzymujących świadczenie socjalne (2006 r. był ostatnim rokiem wypłat świadczeń), w związku z wykonaniem ww. zakresie finansowania.

Tryb udzielania i rozliczania dotacji

Zgodnie z projektem ustawy dotacje budżetowe dla podmiotów są przyznawane na podstawie zatwierdzonych przez ministra właściwego do spraw gospodarki wieloletnich programów i rocznych planów zadań likwidacji zakładów górniczych oraz planów działań wykonywanych po zakończeniu likwidacji. Wysokość dotacji na dany rok jest zgłaszana na podstawie wystosowanych przez uprawnione podmioty zapotrzebowań na dotację, zgodnie z zatwierdzonymi planami.

Dotacje są wypłacane na podstawie umowy zawartej z dysponentem środków budżetowych tj. ministrem właściwym do spraw gospodarki, w comiesięcznych ratach na specjalnie w tym celu wyodrębniony przez podmiot rachunek bankowy, po zgłoszeniu miesięcznych zapotrzebowań i złożeniu sprawozdania z wykonania zadań objętych projektem ustawy za miesiąc poprzedni. Rozliczenie roczne dotacji następuje na podstawie sprawozdania rocznego składanego ministrowi właściwemu do spraw gospodarki.

Stan prawny

Aktualnie podmioty, których dotyczy projekt ustawy otrzymują dotacje budżetowe na podstawie ustawy z dnia 17 lutego 2006 r. *o dotacji przeznaczonej dla niektórych podmiotów* (Dz. U. z 2006 r. Nr 64, poz. 446 z późn. zm.). Ustawa ta przewiduje jednak przekazywanie dotacji budżetowych dla Przedsiębiorstwa Państwowego Kopalnia Soli „Bochnia” z siedzibą w Bochni w likwidacji oraz Przedsiębiorstwa Państwowego Kopalnia Soli „Wieliczka” w Wieliczce do dnia 31 grudnia 2013 r.

Występujące w latach ubiegłych ograniczenia otrzymywanej przez Kopalnie dotacji budżetowej spowodowały opóźnienia w realizacji procesu zabezpieczania kopalń co nie pozwoliło na realizację wszystkich zadań zaplanowanych w zaakceptowanych programach likwidacji. Wszelkie ograniczenia mogą przyczynić się do wystąpienia niekontrolowanych zagrożeń naturalnych i górniczych, a nawet katastrofy górniczej, spowodowanej utratą stateczności zabytkowych wyrobisk. Ponadto mogą skutkować potęgowaniem istniejącego stanu zagrożenia dla wyrobisk i powierzchni ziemi w tym bezpośrednio dla miast Bochnia i Wieliczka. W konsekwencji doprowadzi to do nawarstwienia niezrealizowanych prac, a w przyszłości poszerzenia zakresu koniecznych do wykonania robót likwidacyjno-zabezpieczających, jak również wzrostu kosztów.

Finansowanie w postaci dotacji budżetowej jest dla ww. podmiotów jedynym obecnie możliwym sposobem zapewnienia zabezpieczenia unikalnych zabytków, a należy podkreślić, że oba zakłady funkcjonują nieprzerwanie co najmniej od XIII wieku. Brak zapewnienia niezbędnych środków spowodowałby konieczność zamknięcia obu niepowtarzalnych zabytków dla odwiedzających ze względów bezpieczeństwa. Pod znakiem zapytania stanęłaby również ich obecność na liście UNESCO, bowiem zaprzestanie procesu zabezpieczenia oddziaływałoby również na zabytkową substancję, która byłaby zagrożona przez nieodwracalne procesy zachodzące w górotworze (w tym konwergencję wyrobisk oraz zagrożenie wodne, które jest zabójcze dla środowiska solnego).

Wskazać także należy, że od chwili uchwalenia ww. ustawy z dnia 17 lutego 2006 r. *o dotacji przeznaczony dla niektórych podmiotów*, zmianom uległ stan prawny dotyczący podmiotów otrzymujących dotacje. W dniu 1 maja 2007 r. Przedsiębiorstwo Państwowe Kopalnia Soli „Wieliczka” w Wieliczce zostało przekształcone w wyniku komercjalizacji w Kopalnię Soli „Wieliczka” S.A. w Wieliczce. Ponadto w związku z planami przekształcenia Przedsiębiorstwa Państwowego Kopalnia Soli „Bochnia” z siedzibą w Bochni w likwidacji w inny podmiot w art. 1 pkt 1 dodana wyrażenie „lub jego następcą prawnym, który przejął realizację zadań przewidzianych ustawą”..

W konsekwencji, w związku z ograniczeniami finansowymi, technicznymi oraz szczególnymi wymogami dotyczącymi wykonywania prac w obiektach zabytkowych, uchwalenie nowej ustawy *o dotacji przeznaczony dla niektórych podmiotów* podyktowane jest koniecznością:

- 1) przedłużenia okresu finansowania realizacji zadań objętych projektem ustawy,
- 2) zaktualizowania stanu prawnego.

Potrzeba i cel wydania ustawy

Kopalnia Soli „Bochnia” sp. z o.o. w Bochni

Ustawa z dnia 17 lutego 2006 r. *o dotacji przeznaczony dla niektórych podmiotów* zakłada, że finansowanie zadań realizowanych przez Przedsiębiorstwo Państwowe Kopalnia Soli „Bochnia” z siedzibą w Bochni w likwidacji, a obecnie Kopalnię Soli „Bochnia”, będzie realizowane wyłącznie do dnia 31 grudnia 2013 r.

W związku z faktem, iż z powodu:

- 1) niewystarczających środków finansowych przewidzianych w ustawach budżetowych,
- 2) konieczności przesunięcia, ze względów techniczno-technologicznych, terminu realizacji niektórych zadań poza rok 2013,
- 3) wprowadzenia zadania dotyczącego likwidacji około 6 600 m³ wyrobisk dołowych, do końca 2013 r. nie uda się zrealizować wszystkich planowanych prac związanych z funkcjonowaniem tego podmiotu. Zachodzi zatem konieczność przedłużenia okresu dotowania zadań realizowanych przez Kopalnię Soli „Bochnia” do końca 2017 r.

Aktualnie Kopalnia Soli „Bochnia” nie prowadzi żadnej działalności produkcyjnej, realizuje natomiast zadania w zakresie likwidacji zakładów górniczych oraz utrzymania, zabezpieczenia

i ratowania zabytkowej ich części, zgodnie z wydanymi decyzjami administracyjnymi dotyczącymi tej Kopalni, ustawą z dnia 9 czerwca 2011 r. *Prawo geologiczne i górnicze* (Dz. U. 2011 r. Nr 163, poz. 981) oraz innymi obowiązującymi w tym zakresie aktami prawnymi.

Właścicielem Kopalni Soli „Bochnia” jest w 100% Skarb Państwa.

Działalność Kopalni Soli „Bochnia”, finansowana jest ze środków budżetowych począwszy od 1990 r. Wielkość środków budżetowych przekazywanych przez ministra właściwego do spraw gospodarki, bez środków pochodzących z Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, w latach 1990 – 2011 wyniosła ok. 282 mln zł. Przyznana w roku 2012 dotacja wynosi 17,0 mln zł.

Zgodnie z programami likwidacji w latach 2013 – 2017 zadania realizowane w Kopalni będą wymagały finansowania z dotacji budżetowej w wysokości:

- 2013 – 19 126,7 tys. zł,
- 2014 – 17 363 tys. zł,
- 2015 – 16 951 tys. zł,
- 2016 – 13 568 tys. zł,
- 2017 – 13 243 tys. zł,

co stanowi łączną kwotę 80 251,7 tys. zł.

Na przestrzeni ostatnich lat prace likwidacyjne poszczególnych zakładów górniczych oraz działania związane z utrzymaniem, zabezpieczeniem i ratowaniem zabytkowej części zakładu górniczego „Bochnia”, prowadzone były w oparciu o opracowywane przez Kopalnię Soli „Bochnia” i zatwierdzone przez ministra właściwego ds. gospodarki, kilkuletnie programy likwidacji oraz roczne plany likwidacji zakładów górniczych.

Niewystarczająca wielkość środków budżetowych nie zapewniała realizacji wszystkich zadań przedstawianych w programach likwidacji, w tym przede wszystkim zadań istotnych dla bezpieczeństwa zabudowy miejskiej miasta Bochnia. Przykładowo, Kopalnia w latach 2006-2011 otrzymała środki budżetowe na poziomie ok. 66% w stosunku do planowanych, co spowodowało opóźnienie procesu zabezpieczenia i ratowania zabytkowej części Kopalni Soli „Bochnia”.

W latach 2014-2017 planuje się zlikwidować dodatkowo około 6 600 m³ wyrobisk górniczych, co wynika z raportu zespołu ekspertów z Akademii Górniczo Hutniczej w Krakowie. W raporcie tym stwierdzono między innymi, że perforacja górotworu wywołana kilkusetletnią eksploatacją wywołuje nadal procesy destrukcyjne. Efektem tego jest zaciskanie się wyrobisk oraz osiadanie powierzchni nad wybranymi pustkami. Oddziaływanie płytkich wyrobisk, w perspektywie wieloletniej może owocować niekontrolowanymi zawałami w wyrobiskach i znacznymi deformacjami górotworu mogącymi przenosić się nawet na powierzchnię. Dla zapobieżenia tym procesom niezbędne jest więc prowadzenie robót likwidacyjnych przez podsadzanie zbędnych pustek oraz prowadzenie nieprzerwanego procesu zabezpieczania najcenniejszych wyrobisk.

Ze względów techniczno-technologicznych, a także z uwagi na trudne warunki górniczo-geologiczne istnieje konieczność przesunięcia realizacji części zadań likwidacyjnych na lata 2014-2017.

Kopalnia Soli „Bochnia” uzyskuje dodatkowe przychody na podstawie podpisanej umowy z Uzdrowiskiem Kopalnia Soli Bochnia Sp. z o.o. Przewiduje się, iż Kopalnia Soli „Bochnia” w latach 2013-2016 uzyska dochody z tytułu czynszu dzierżawnego w wysokości 3 180 tys. zł.

Środki te nie będą jednak wystarczające na prowadzenie prac likwidacyjnych oraz kosztownych prac związanych z utrzymaniem, zabezpieczeniem i ratowaniem zabytkowej części Kopalni Soli „Bochnia”.

Dodatkowo zadania realizowane przez Kopalnię Soli „Bochnia” będą w latach 2013-2015 współfinansowane ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Kwota dofinansowania wyniesie 4,9 mln zł.

W latach ubiegłych podejmowane były bezskuteczne próby pozyskania przez Kopalnię Soli „Bochnia” środków z innych źródeł krajowych i zagranicznych, w tym w szczególności funduszy strukturalnych Unii Europejskiej, które miały być przeznaczone na zmniejszenie zaangażowania środków budżetowych. Działania te jednak okazały się bezowocne, z uwagi na fakt, iż beneficjentem środków unijnych nie może być przedsiębiorstwo państwowe w likwidacji.

Kopalnia Soli „Bochnia” jest obiektem unikatowym. W latach 1980 i 1981 została wpisana do rejestru zabytków (w 1980 r. do rejestru zabytków została wpisana zabudowa powierzchniowa, a w 1981 r. podziemna część Kopalni Soli „Bochnia”). W dniu 26 września 2000 r. rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, „Bochnia - kopalnia soli” została uznana za pomnik historii (Dz. U. z 2000 r. Nr 83, poz. 938). W styczniu 2011 r. został przekazany, do Centrum Światowego Dziedzictwa UNESCO w Paryżu, jako jedyny w tym roku złożony przez Polskę, wniosek o wpis podziemnych, zabytkowych wyrobisk Kopalni Soli „Bochnia” na listę UNESCO jako rozszerzenie pochodzącego z 1978 r. wpisu Kopalni Soli „Wieliczka”. Wniosek uzyskał pozytywną rekomendację Polskiego Komitetu ds.

Światowego Dziedzictwa Kulturowego w Polsce, a także Ministra Skarbu Państwa. Decyzji o wpisie można się spodziewać w 2013 r. Stworzy to możliwość na pozyskanie dodatkowych pozabudżetowych środków.

Kopalnia Soli „Bochnia” uzyskała decyzję Komisji Europejskiej z dnia 15 grudnia 2010 r. uznającą pomoc publiczną dla Kopalni Soli „Bochnia” w latach 2004-2013 na realizację prac ochronnych i zabezpieczających za zgodną z rynkiem wewnętrznym na mocy art. 107 ust.3 lit. d *Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej*.

Kopalni Soli „Wieliczka”

Ustawa z dnia 17 lutego 2006 r. *o dotacji przeznaczonej dla niektórych podmiotów* zakłada dotowanie zadań związanych z finansowaniem prac zabezpieczających i likwidacyjnych realizowanych przez Kopalnię Soli „Wieliczka” do dnia 31 grudnia 2013 r. W związku z faktem, iż zakres niezbędnych działań nie jest możliwy do wykonania w okresie 2006 – 2013, ze względu na niewystarczające środki finansowe przewidziane w ustawach budżetowych, konieczne jest przedłużenie możliwości dotowania zadań wykonywanych przez Kopalnię Soli „Wieliczka” do końca 2020 r.

Właścicielem Kopalni Soli „Wieliczka” jest w 100% Skarb Państwa. Prace zabezpieczające unikalny i bezcenny zabytek kultury i przyrody, wykonuje Kopalnia Soli „Wieliczka”, która powstała w wyniku komercjalizacji przedsiębiorstwa Kopalnia Soli „Wieliczka” Przedsiębiorstwo Państwowe.

Aktualnie Kopalnia Soli „Wieliczka” nie prowadzi żadnej działalności wydobywczej, głównym obszarem jej działalności jest realizacja zadań w zakresie likwidacji niezabytkowych części Kopalni Soli „Wieliczka” oraz utrzymania, zabezpieczenia i ratowania części zabytkowej Kopalni Soli „Wieliczka”, zgodnie z wydanymi decyzjami administracyjnymi, ustawą z dnia 9 czerwca 2011 r. – *Prawo geologiczne i górnicze* (Dz. U. z 2011 Nr 163, poz. 981) oraz innymi obowiązującymi w tym zakresie aktami prawnymi, jak również zobowiązaniami międzynarodowymi wynikającymi z wpisu na listę obiektów światowego dziedzictwa przyrodniczego i kulturowego UNESCO. W 1976 Kopalnia Soli „Wieliczka” została wpisana do rejestru zabytków, a w 1978 roku na pierwszą Listę Światowego Dziedzictwa Kulturowego i Przyrodniczego UNESCO (na liście tej wpisano wówczas tylko 12 obiektów z całego świata). W dniu 8 września 1994 r. zarządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, „Wieliczka - kopalnia soli” została uznana za pomnik historii (M. P. z 1994 r. Nr 50, poz. 424). Ponadto w wyrobiskach Kopalni Soli „Wieliczka” zlokalizowany jest podziemny rezerwat przyrody nieożywionej „Groty Kryształowe” oraz podziemna ekspozycja Muzeum Żup Krakowskich.

Działania przewidziane w projekcie ustawy zmierzają do osiągnięcia zaakceptowanego przez Małopolskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Krakowie docelowego kształtu Kopalni Soli „Wieliczka”, który zapewni optymalny zakres ochrony substancji zabytkowej i przyrodniczej, możliwy do trwałego zachowania. Roboty mające na celu osiągnięcie docelowego kształtu Kopalni Soli „Wieliczka” muszą być wykonywane zgodnie z zaleceniami konserwatorskimi oraz uwzględniać wnioski zawarte w „*Sprawozdaniu Komisji ds. opiniowania stanu zagrożenia wodnego i zawałowego oraz podjęcia niezbędnych działań profilaktycznych dla zapewnienia bezpiecznego funkcjonowania Kopalni Soli „Wieliczka” S.A. w Wieliczce*”, powołanej przez Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego.

Prace likwidacyjne i zabezpieczające w Kopalni Soli „Wieliczka” finansowane były do 1991 r. ze środków państwowych oraz funduszy celowych, a po 1991 r. finansowane są ze środków budżetowych. Wielkość przekazanych środków budżetowych przez ministra

właściwego do spraw gospodarki, bez pozyskanych przez Kopalnię Soli „Wieliczka” środków pochodzących z Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, środków Unii Europejskiej oraz innych źródeł w latach 1991 – 2011 wyniosła 798 693 tys. zł., natomiast dotacja budżetowa przyznana na rok 2012 r. wynosi 85 000 tys. zł.

W latach 2013-2020 kontynuowane będą nadal prace zmierzające do uzyskania docelowego kształtu technicznego Kopalni Soli „Wieliczka”. W latach tych planuje się: likwidację 1.306.500,00 m³ wyrobisk, usunięcie 123 szkód wywołanych ruchem zakładu górniczego, rekultywację 10,6 ha terenów pogórnich, wykonanie niezbędnych prac zabezpieczających i przedsięwzięć zapobiegających zagrożeniom, w tym utrzymanie ruchu kopalni oraz utylizację solanki w ilości 1.019.600,00 m³, wykonanie prac renowacyjnych i zabezpieczających w 116 wyrobiskach i zespołach wyrobisk zabytkowych, wykonanie opracowań, analiz i dokumentacji w zakresie niezbędnym dla wykonania planowanych powyżej prac oraz pokrycie związanych z tymi pracami kosztów ogólnego zarządu.

Na przestrzeni ostatnich lat prace likwidacyjne oraz działania związane z utrzymaniem, zabezpieczeniem i ratowaniem zabytkowych części w Kopalni Soli „Wieliczka”, prowadzone były w oparciu o opracowywane przez Kopalnię i zatwierdzone przez ministra właściwego do spraw gospodarki kilkuletnie programy likwidacji oraz roczne plany likwidacji zakładów górniczych. Należy podkreślić, że wielkości dotacji budżetowej uzyskiwanej na ich realizację, były zdecydowanie niższe od potrzeb określanych w tych dokumentach. Mniejsza niż planowano wielkość środków budżetowych nie zapewniała realizacji wszystkich określonych w nich zadań, w tym zadań istotnych dla bezpieczeństwa zabudowy miasta Wieliczka. Przykładowo „Program (...) – na lata 2006 – 2013” zatwierdzony w 2005 r. przez ministra właściwego do spraw gospodarki zakładał uzyskanie w latach 2006-2010 dotacji budżetowej w wysokości 447 695,0 tys. zł. Otrzymana w tym okresie dotacja wyniosła 246 057,7 tys. zł. i stanowiła tylko 55% kwoty planowanej. Powyższy stan skutkowało mniejszym niż planowano wykonaniem zakresu rzeczowego prac. W związku z tym, Kopalnia opracowała w 2011 r. Aneks 1 do tego Programu, uwzględniający otrzymane kwoty dotacji budżetowej oraz kwoty planowane do pozyskania w latach 2011-2013, który uzyskał akceptację ministra właściwego ds. gospodarki. Zgodnie z tym Aneksem Kopalnia Soli „Wieliczka” powinna otrzymać

w latach 2011-2012 dotację budżetową w wysokości 205,2 mln. zł. Jednakże wysokość dotacji budżetowej, którą Kopalnia Soli „Wieliczka” otrzyma w tym okresie, przy uwzględnieniu kwoty otrzymanej w roku 2011, kwoty przyznanej na rok 2012, będzie nadal zdecydowanie niższa i wyniesie prawdopodobnie tylko 155,0 mln. zł.

Uwzględniając powyższe niezbędna jest kontynuacja prac likwidacyjnych i zabezpieczających wykonywanych przez Kopalnię Soli „Wieliczka” w latach 2013-2020. Łączny koszt robót planowanych do wykonania w tym okresie wynosi 1 068,3 mln zł.

Główne źródło finansowania procesu zabezpieczenia zabytkowej Kopalni Soli „Wieliczka” w latach 2013-2020 stanowi dotacja budżetowa. Przewiduje się, iż zadania realizowane w Kopalni Soli „Wieliczka” będą wymagały finansowania dotacją budżetową w łącznej kwocie 853,2 mln zł, które w kolejnych latach wyniesie:

2013 – 129 536,6 tys. zł

2014 – 109 609,5 tys. zł

2015 – 110 763,1 tys. zł

2016 – 108 072,0 tys. zł

2017 – 98 544,9 tys. zł

2018 – 97 015,4 tys. zł

2019 – 99 402,7 tys. zł

2020 – 100 286,9 tys. zł

W przypadku uzyskania dotacji budżetowej w wysokości niższej niż zaplanowano, wystąpi konieczność ograniczenia zakresu prac zabezpieczających i likwidacyjnych, zmierzających do ochrony substancji zabytkowej, co może prowadzić do nieodwracalnej degradacji zabytkowych wyrobisk oraz powodować wzrost zagrożeń górniczych.

Oprócz dotacji budżetowej pozostałymi źródłami przychodów Kopalni są przychody uzyskiwane z likwidacji. Kopalnia Soli „Wieliczka” uzyskuje przychody ze sprzedaży soli będącej produktem utylizacji zasolonych wycieków (solanek) dopływających w sposób naturalny do wyrobisk górniczych, które są poddawane utylizacji. Przewiduje się, że w latach 2013-2020 Kopalnia Soli „Wieliczka” uzyska z tego tytułu łącznie 36,0 mln zł.

Przewiduje się również, że w latach 2013 – 2020 Kopalnia Soli „Wieliczka” uzyska dofinansowane ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w kwocie ok. 106,0 mln zł.

Dodatkowym planowanym źródłem finansowania robót w latach 2013-2020 będą również środki własne Kopalni Soli „Wieliczka” uzyskiwane z dzierżaw i sprzedaży zbędnego majątku przeznaczone głównie na finansowanie udziału własnego w projektach finansowanych ze środków UE w kwocie 20,4 mln zł oraz środki Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych w kwocie 15,9 mln zł przeznaczone na poszerzenie udostępnienia zabytkowych wyrobisk dla osób niepełnosprawnych.

W latach ubiegłych podejmowane były próby pozyskania przez Kopalnię Soli „Wieliczka” środków z innych źródeł krajowych i zagranicznych, w tym w szczególności funduszy strukturalnych Unii Europejskiej, które miały być przeznaczone na zmniejszenie zaangażowania środków budżetowych. Należy jednak podkreślić, że Kopalnia Soli „Wieliczka”, będąc dużym przedsiębiorcą, ma ograniczone możliwości pozyskiwania tych środków, bowiem nie może być beneficjentem większości programów operacyjnych przeznaczonych na wspieranie infrastruktury kultury, finansowanych w latach 2007- 2013 z dotacji UE. W wyniku szeregu starań Kopalnia mogła uzyskać dotychczas jedynie dotację ze strony UE w łącznej kwocie 25 543,2 tys. zł. na realizację następujących projektów: „*Szlaki nowej przygody w zabytkowej Kopalni Soli „Wieliczka”*” w ramach Działania 6.4 Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka oraz „*Rozwój produktu dziedzictwa kulturowego poprzez udostępnienie komór Lill Górna i Kazanów w Kopalni Soli „Wieliczka”*” w ramach Działania 3.2. Małopolskiego Regionalnego Programu Operacyjnego.

W latach 2013 - 2020 Kopalnia Soli „Wieliczka” będzie kontynuowała działania zmierzające do uzyskania współfinansowania realizacji kolejnych przedsięwzięć związanych z zabezpieczeniem wyrobisk zabytkowych ze środków funduszy strukturalnych Unii Europejskiej oraz środków z funduszy krajowych i środków własnych. Pomimo dotychczasowych problemów w pozyskaniu dotacji UE, Kopalnia Soli „Wieliczka” podejmuje szereg starań o uwzględnienie swego specyficznego statusu w katalogach beneficjentów krajowych i regionalnych programów operacyjnych finansowanych ze środków UE, w ramach perspektywy finansowej Unii Europejskiej na lata 2014-2020. Czynione zabiegi w szczególności dotyczą uwzględnienia wśród beneficjentów programów dotyczących infrastruktury kultury podmiotów „zarządzających obiektami wpisanymi na listę UNESCO, przeznaczającymi ewentualne zyski na cele związane z utrzymaniem i udostępnieniem tych obiektów”. Uwzględniając powyższe w latach 2013-2020 Kopalnia planuje pozyskać środki dotacji UE w kwocie 36,7 mln zł. W przypadku odpowiednio szerokiego uwzględnienia proponowanych zapisów w programach operacyjnych na lata 2014-2020, możliwe będzie jeszcze większe obniżenie udziału środków dotacji budżetowej w finansowaniu planowanych robót.

Wszystkie wymienione wyżej środki nie będą jednak wystarczające na prowadzenie prac likwidacyjnych oraz kosztownych prac związanych z utrzymaniem, zabezpieczeniem i ratowaniem zabytkowych części Kopalni Soli „Wieliczka”.

Niezbędne jest zapewnienie Kopalni Soli „Wieliczka” przedłużenia możliwości finansowania w latach 2013-2020 kosztownych robót likwidacyjnych i zabezpieczających ze środków dotacji budżetowej, w celu usuwania zagrożeń, pozostających w integralnym związku z ruchem zakładu górniczego, dla życia i zdrowia ludzkiego, mienia, bezpieczeństwa powszechnego oraz zachowania dla przyszłych pokoleń.

Określona powyżej dotacja budżetowa będzie przeznaczona na utrzymanie, zabezpieczenie i ratowanie zabytkowych części Kopalni Soli „Wieliczka” oraz całkowitą likwidację niezabytkowej części zakładu górniczego „Wieliczka” i może być uznana za zgodną z zasadami wspólnego rynku na podstawie art. 87 ust. 3 lit. d *Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE)* jako pomoc przeznaczona na ochronę kultury i dziedzictwa kulturowego. Przepis ten stanowi, iż za zgodną ze wspólnym rynkiem może zostać uznana pomoc przeznaczona na wsparcie kultury i zachowanie dziedzictwa kulturowego, o ile nie zmienia warunków wymiany handlowej i konkurencji we Wspólnocie w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem.

Zakres pomocy publicznej przewidzianej na realizację prac zabezpieczających i likwidacyjnych w Kopalni „Wieliczka” w latach 2004-2013, został już zaakceptowany przez Komisję Europejską decyzją z dnia 14.12.2010 r. (program pomocowy NN66/2010). Komisja przyjęła, że pomoc ta jest zgodna z rynkiem wewnętrznym w ramach odstępstwa na mocy art. 107 ust. 3 lit. d *Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej*.

Centralna Pompownia „Bolko”

Dotacja dla Centralnej Pompowni „Bolko” przeznaczona jest na finansowanie działań związanych z odwadnianiem wyrobisk kopalnianych po zlikwidowanych zakładach górniczych, wchodzących w skład nieistniejących Zakładów Górniczo-Hutniczych „Orzeł Biały”.

Centralna Pompownia „Bolko” za pomocą podziemnych i naziemnych urządzeń górniczych nieustannie, przez 24 godziny na dobę i przez 365 dni w roku tłoczy na powierzchnię, oczyszcza i odprowadza do wód śródlądowych wody kopalniane w ilości ok. 20 m³ – 25 m³ na minutę, a w okresie nawalnych deszczy nawet do 60 m³/min. Ilość odprowadzanej na powierzchnię wody w ciągu roku wynosi średnio ok. 13 000 000 m³. Ilość wody może drastycznie wzrosnąć w przypadku zdarzeń nadzwyczajnych, np. powodzi.

Potrzeba odwadniania terenów byłych zakładów górniczych spowodowana jest koniecznością usuwania zagrożeń dla mieszkańców gminy Bytom, Piekary Śląskie i okolicznych gmin, związanych z możliwością rozlewania się wód na powierzchni oraz powstawaniem podtopień i zabagnień na znacznych obszarach. Ponadto, jednym z ważnych celów odwadniania jest ochrona niżej położonych czynnych kopalń węgla kamiennego przed niekontrolowanym wdarcie się do nich wód z odwadnianego piętra.

Niewystarczająca lub nieterminowa dotacja budżetowa dla Centralnej Pompowni „Bolko” grozi wstrzymaniem dostaw energii, co jest równoznaczne z wyłączeniem pracy pomp. Wyłączenie eksploatacji Centralnej Pompowni „Bolko” na czas dłuższy niż 8-12 godzin spowoduje nieodwracalne skutki, takie jak zalanie czynnych kopalń górnictwa węgla kamiennego, zalanie niżej położonych zabudowanych obszarów Bytomia, Piekary Śląskich i okolic, samozatopienie zrobów rudnych z bezpowrotnym zniszczeniem systemu odwadniającego.

W „*Programie działalności górnictwa węgla kamiennego w Polsce w latach 2007-2015*” założono skupienie w jednym podmiocie zadań związanych z zabezpieczeniem kopalń

czynnych przed zagrożeniem wodnym. Zostaną podjęte działania mające na celu przejęcie przez Spółkę Restrukturyzacji Kopalń S.A. zadań Centralnej Pompowni „Bolko”.

Finansowanie działań wykonywanych po zakończeniu likwidacji byłych Zakładów Górniczo-Hutniczych „Orzeł Biały” w Bytomiu jest podyktowane względami bezpieczeństwa publicznego i pociąga za sobą skutki finansowe w wysokości około 16.000,0 tys. zł rocznie.

Wdrożenie projektu pociąga za sobą skutki finansowe dla budżetu państwa w planowanej łącznej wysokości 1 061 482,80 tys. zł.

Ocena wpływu regulacji ustawy na budżet państwa

tys. zł

Podmioty	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	Razem
Kopalnia Soli "Bochnia"	19 126,70	17 363,00	16 951,00	13 568,00	13 243,00	0,00	0,00	0,00	80 251,70
Kopalnia Soli "Wieliczka"	129 536,60	109 609,50	110 763,10	108 072,00	98 544,90	97 015,40	99 402,70	100 286,90	853 231,10
Centralna Pompownia "Bolko"	16 000,00	16 000,00	16 000,00	16 000,00	16 000,00	16 000,00	16 000,00	16 000,00	128 000,00
Ogółem koszty proponowanych rozwiązań ustawowych	164 663,30	142 972,50	143 714,10	137 640,00	127 787,90	113 015,40	115 402,70	116 286,90	1 061 482,80

Środki w wyżej wymienionej wysokości powinny być ujęte w ustawach budżetowych w części budżetu państwa, której dysponentem jest minister właściwy ds. gospodarki.

Projekt nie ma wpływu na budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Kopalnia Soli „Wieliczka” S.A. oraz Przedsiębiorstwo Państwowe Kopalnia Soli „Bochnia” z siedzibą w Bochni w likwidacji posiadają wydane w 2010 r. decyzje Komisji Europejskiej uznające udzielaną im pomoc publiczną w latach 2004-2013 na realizację prac ochronnych i zabezpieczających za zgodną z rynkiem wewnętrznym na mocy art. 107 ust. 3 lit. d *Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej*. Starania o stosowną notyfikację na następny okres, na który wydana zostanie ustawa, są czynione równoległe z procedowaniem ustawy.

Warszawa, 16 października 2012 r.

BAS-WAPEiM-2542/12

Pani Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

**Opinia prawna w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej
poselskiego projektu ustawy o dotacji przeznaczonej dla niektórych
podmiotów (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Andrzej Czerwiński)**

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jednolity: Monitor Polski z 2012 r. poz. 32) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Przedłożony projekt ustawy określa cel i zakres wykorzystania oraz sposób udzielania dotacji przeznaczonych dla:

- Przedsiębiorstwa Państwowego Kopalnia Soli „Bochnia” z siedzibą w Bochni w likwidacji lub jego następcy prawnego, który przejął realizację zadań przewidzianych ustawą,
- Kopalni Soli „Wieliczka” Spółka Akcyjna w Wieliczce,
- Centralnej Pompowni „Bolko” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Bytomiu.

W art. 3 i 4 projektu ustawy określono cele dotacji. Zgodnie z tymi propozycjami, dotacje mają być przeznaczone na finansowanie zadań w zakresie:

- całkowitej likwidacji zakładu górniczego „Siedlec-Moszczenica” oraz niezabytkowej części zakładu górniczego „Bochnia”, a także utrzymania, zabezpieczenia i ratowania zabytkowych części zakładu górniczego „Bochnia” - wchodzących w skład Kopalni Soli „Bochnia”,
- całkowitej likwidacji niezabytkowych części zakładu górniczego „Wieliczka”, a także utrzymania, zabezpieczenia i ratowania zabytkowych części tego zakładu - wchodzących w skład Kopalni Soli „Wieliczka”,

- działań wykonywanych po zakończeniu likwidacji byłych Zakładów Górniczo-Hutniczych „Orzeł Biały” w Bytomiu, realizowanych przez Centralną Pompownię „Bolko”,
Dotacje przeznacza się również na finansowanie:
- ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla, na zasadach określonych w zakładowych układach zbiorowych pracy (dotyczy Kopalni Soli „Bochnia” oraz Kopalni Soli „Wieliczka”),
- roszczeń byłych pracowników dotyczących rent wyrównawczych oraz jednorazowych odszkodowań pieniężnych z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (dotyczy Kopalni Soli „Bochnia” oraz Kopalni Soli „Wieliczka”).

W art. 5 i 6 projektu ustawy zostały określone warunki oraz podstawa przyznawania dotacji. Ponadto projektodawcy ustalili zasady przyznawania dotacji na finansowanie ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla (art. 7), a także zasady wypłacania dotacji. Z art. 9 projektu ustawy wynikają obowiązki sprawozdawcze podmiotów otrzymujących dotacje.

W myśl art. 13 projektu ustawy moc utraci ustawa z dnia 17 lutego 2006 r. o dotacji przeznaczonej dla niektórych podmiotów (Dz. U. Nr 64, poz. 446, ze zmianami).

Zgodnie z art. 14 projektu, ustawa miałaby wejść w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Ocena zgodności projektu ustawy z prawem Unii Europejskiej wymaga odwołania się do przepisów dotyczących zasad przyznawania pomocy przez państwo – art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zwanego dalej „TfUE”.

Zgodnie z art. 107 ust. 1 TfUE „wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi”. Zgodne z rynkiem wewnętrznym są kategorie pomocy określone w art. 107 ust. 2 TfUE. Ponadto za zgodne z rynkiem wewnętrznym mogą zostać uznane kategorie pomocy, o których mowa w art. 107 ust. 3 TfUE. W przepisach art. 108 TfUE określono natomiast ramy proceduralne w zakresie kontroli pomocy państwa.

Ponadto uwzględnienia wymagają postanowienia rozporządzenia Rady (WE) Nr 994/98 z dnia 7 maja 1998 r. dotyczące stosowania art. 92 i 93 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską do niektórych kategorii horyzontalnej pomocy państwa (Dz. Urz. UE L 142 z 14.5.1998 r., str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem 994/98”.

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

3.1. Z art. 107 ust. 1 TfUE wynika, że aby środek został uznany za pomoc państwa, beneficjent pomocy musi być uznany za przedsiębiorstwo i muszą zostać łącznie spełnione następujące warunki: 1) pomoc musi być przyznana z zasobów państwowych, 2) pomoc musi przynosić przedsiębiorstwu korzyści ekonomiczne, 3) korzyści muszą być selektywne i zakłócać konkurencję lub grozić jej zakłóceniem, 4) środek musi wpływać na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi.

W przypadku podmiotów, których dotyczy projekt ustawy, nie ulega wątpliwości, że są one przedsiębiorstwami. Jest także jasne to, iż pomoc ma być przyznawana ze środków państwowych oraz przyniesie ona przedsiębiorstwom korzyści ekonomiczne. Co się tyczy pozostałych dwóch przesłanek, należy dodać, że mają one charakter ocenny i odwołują się do kryteriów pozaprawnych. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Pierwszej Instancji, dla uznania, że w danym przypadku występują zakłócenia konkurencji i wpływ na wymianę handlową, nie jest konieczne wykazanie ich faktycznego występowania, a wystarczy wskazanie takiej możliwości¹. Z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE wynika, że dla celów zakwalifikowania działania krajowego jako pomocy państwa nie jest konieczne stwierdzenie faktycznego wpływu przyznanej pomocy na wymianę handlową między państwami członkowskimi i rzeczywistego zakłócenia konkurencji, lecz jedynie zbadanie, czy pomoc może mieć wpływ na tę wymianę handlową i zakłócać konkurencję². Dokonując oceny wsparcia w świetle art. 107 ust. 1 TfUE Komisja Europejska nie jest zobowiązana do wykazania rzeczywistego wpływu pomocy publicznej na konkurencję i handel między państwami członkowskimi. Pod uwagę brane jest każde wsparcie, niezależnie od jego wysokości³. Uwzględniając przywołane orzecznictwo trzeba przyjąć, iż projektowane wsparcie może zostać z dużym prawdopodobieństwem uznane przez Komisję Europejską za mogące grozić zakłóceniem konkurencji oraz mające wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

Analizując zgodność z rynkiem wewnętrznym dotacji określonych w projekcie ustawy, należy wziąć pod uwagę art. 107 ust. 3 lit. d TfUE. Zgodnie z tym przepisem, pomoc przeznaczona na wspieranie kultury i zachowanie dziedzictwa kulturowego może zostać uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym, o ile nie zmienia warunków wymiany handlowej i konkurencji w Unii w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem. Trzeba dodać, że art. 167 TfUE stanowi, że Unia uwzględnia aspekty kulturalne w swoim działaniu na podstawie innych postanowień Traktatów, zwłaszcza w celu poszanowania i popierania różnorodności jej kultur.

¹ Wyrok SPI w połączonych sprawach T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97 do 607/97, T-1/98, T-3/98 do T-6/98 oraz T-23/98, *Alzetta Mauro*.

² Wyrok TS w sprawie C-372/97, *Włochy v. Komisja*.

³ Wyrok TS w sprawie C-142/87, *Belgia v. Komisja*.

W świetle przywołanych przepisów TfUE można stwierdzić, iż przewidziane w projekcie ustawy dotacje na utrzymanie, zabezpieczenie i ratowanie zabytkowych części Kopalni Soli „Bochnia” oraz Kopalni Soli „Wieliczka” mogą zostać uznane za zgodne z rynkiem wewnętrznym. Należy wspomnieć, że Komisja uznała za zgodną z rynkiem wewnętrznym pomoc państwa dla tych podmiotów, udzieloną na podstawie m.in. ustawy z dnia 17 lutego 2006 r. o dotacji przeznaczonej dla niektórych podmiotów⁴.

Jeśli chodzi o dotacje przyznawane w pozostałym zakresie Kopalni Soli „Bochnia” oraz Kopalni Soli „Wieliczka”, a także Centralnej Pompowni „Bolko”, to cele tych dotacji, nie daje się jednoznacznie zakwalifikować do kategorii pomocy określonych w art. 107 ust. 2 i 3 TfUE.

Z uwagi na to, że wśród proponowanych w projekcie ustawy zadań, które mają być finansowane z przyznanych dotacji, wymieniono zadania wiążące się z ochroną środowiska (art. 3 ust. 2 i 3), trzeba wziąć pod uwagę przepisy rozporządzenia 994/98. W myśl art. 1 ust. 1 tego aktu, Komisja Europejska może w drodze rozporządzenia oświadczyć, że zgodne ze wspólnym rynkiem są określone kategorie pomocy, obejmujące m.in. pomoc na rzecz ochrony środowiska naturalnego. Na podstawie tego przepisu wydane zostało rozporządzenie Komisji Nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń blokowych) (Dz. Urz. UE L 214 z 9.8.2008 r., str. 3), którego art. 17-18 dotyczą pomocy na ochronę środowiska. Przepisy te zdają się nie obejmować materii określonych w projekcie ustawy, niemniej jednak ostateczna decyzja, czy przyznanie dotacji danemu podmiotowi stanowi pomoc zgodną z rynkiem wewnętrznym, należy do Komisji Europejskiej.

3.2. W świetle przeprowadzonych ustaleń należy przyjąć, że oceniany projekt ustawy może zostać uznany za projekt pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TfUE. Z tego powodu konieczne jest przeprowadzenie procedury notyfikacyjnej.

Projektowany program pomocy powinien zostać przesłany Komisji Europejskiej w trybie notyfikacyjnym, określonym w art. 108 ust. 3 TfUE, i poddany ocenie Komisji pod względem zgodności z rynkiem wewnętrznym w świetle przesłanek ustanowionych w art. 107 ust. 2 i 3 TfUE. Projektowane środki nie mogą zostać wprowadzone w życie dopóki procedura notyfikacyjna nie doprowadzi do wydania przez Komisję decyzji końcowej (art. 108 ust. 3 zdanie trzecie TfUE). W tym kontekście istotne znaczenie ma art. 2 pkt 2 projektu ustawy, w którym zastrzeżono, iż w przypadku gdy dotacja stanowi pomoc publiczną, to musi być uznana przez Komisję za zgodną z regułami wspólnego rynku.

---

⁴ Zob. pisma Komisji z dnia 14 grudnia 2010 r. dotyczące: pomocy państwa nr NN 67/2010 (poprzednio N 194/2010) – Polska pomoc na zachowanie dziedzictwa kulturowego Kopalni Soli „Bochnia” (K(2010)8917 wersja ostateczna) oraz pomocy państwa nr NN 66/2010 (poprzednio N 211/2010) – Polska pomoc na zachowanie dziedzictwa kulturowego Kopalni Soli „Wieliczka” (K(2010)8924 wersja ostateczna).

Należy dodać, że krajowy element procedury notyfikacyjnej został uregulowany w art. 12 i n. ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404, ze zmianami). Zgodnie z art. 16a tej ustawy w przypadku projektu ustawy będącej programem pomocowym opracowanym przez podmiot niebędący organem administracji publicznej, Marszałek Sejmu występuje z wnioskiem do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów m.in. o wydanie opinii w sprawie zgodności z rynkiem wewnętrznym lub o przekazanie Komisji Europejskiej projektu w celu dokonania jego notyfikacji.

4. Konkluzja

Projekt ustawy o dotacji przeznaczonej dla niektórych podmiotów zawiera przepisy objęte prawem Unii Europejskiej. Projekt ustawy jest projektem zawierającym postanowienia związane z udzielaniem pomocy publicznej. Projekt ustawy podlega notyfikacji Komisji Europejskiej. Zgodność projektu ustawy z prawem UE uzależniona jest od zachowania wymogów procedury notyfikacyjnej oraz od wydania przez Komisję Europejską pozytywnego rozstrzygnięcia w sprawie zgodności planowanej pomocy z rynkiem wewnętrznym.

Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Zbigniew Wrona

Warszawa, 16 października 2012 r.

BAS-WAPEiM-2543/12

Pani Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
w sprawie stwierdzenia, czy poselski projekt ustawy o dotacji
przeznaczonej dla niektórych podmiotów (przedstawiciel wnioskodawców:
poseł Andrzej Czerwiński) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii
Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu

Przedłożony projekt ustawy określa cel i zakres wykorzystania oraz sposób udzielania dotacji przeznaczonych dla: 1) Przedsiębiorstwa Państwowego Kopalnia Soli „Bochnia” z siedzibą w Bochni w likwidacji lub jego następcy prawnego, który przejął realizację zadań przewidzianych ustawą, 2) Kopalni Soli „Wieliczka” Spółka Akcyjna w Wieliczce, 3) Centralnej Pompowni „Bolko” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Bytomiu. W projekcie zostały określone warunki oraz podstawa przyznawania dotacji, a także zasady ich wypłacania. Projektowana ustawa ma zastąpić ustawę z dnia 17 lutego 2006 r. o dotacji przeznaczonej dla niektórych podmiotów.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Poselski projekt ustawy o dotacji przeznaczonej dla niektórych podmiotów nie jest projektem ustawy wykonującej prawo UE w rozumieniu art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu.

Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

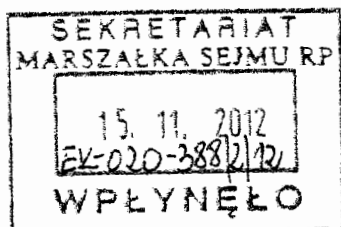
Zbigniew Wrona

Andrzej Czerwiński

Warszawa, dnia 15 listopada 2012 r.

Posel na Sejm RP

Przedstawiciel wnioskodawców
projektu ustawy dotacji przeznaczonej
dla niektórych podmiotów

Szanowna Pani

Ewa Kopacz

Marszałek Sejmu RP

Szanowna Pani Marszałek,

W nawiązaniu do pisma z dnia 24 października 2012 r. (nr GMS - WP - 02 -248/12) niniejszym uzupełniam uzasadnienie poselskiego projektu ustawy o dotacji przeznaczonej dla niektórych podmiotów, złożonego dnia 1 października 2012 r., zgodnie z art. 34 ust. 2 pkt 7 Uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej (j.t. M.P. z 2012 r. poz. 32).

Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projekt ustawy o dotacji przeznaczonej dla niektórych podmiotów jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z posiedzeniem

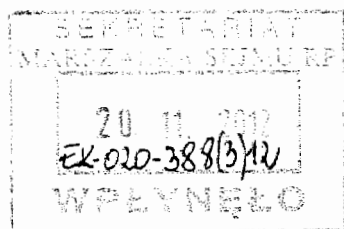

Prezes Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Małgorzata Krasnodębska - Tomkiel

DDO-501-28(2)/12/IK
DDO-501-29(2)/12/IK
DDO-501-30(2)/12/IK

Warszawa, 16 listopada 2012 r.

Pan
Cezary Grabarczyk
Wicemarszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

W odpowiedzi na pismo z dnia 24 października 2012 r. (GMS-WP-173-303/12), zawierające wniosek o wydanie opinii do poselskiego projektu ustawy o dotacji przeznaczonej dla niektórych podmiotów, uprzejmie informuję, że w dniu dzisiejszym została wydana opinia Nr 29 /2012/I/IK, Nr 30 /2012/I/IK oraz Nr 31 /2012/I/IK, którą przekazuję w załączeniu.

Jednocześnie proponuję, aby pomoc dla Przedsiębiorstwa Państwowego Kopalnia Soli „Bochnia” z siedzibą w Bochni w likwidacji oraz pomoc dla Kopalni Soli „Wieliczka” S.A. została notyfikowana jako zmiana pomocy zatwierdzonej przez Komisję decyzjami z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie NN 66/2010 - Pomoc na zabezpieczenie i ratowanie zabytkowej kopalni soli w Wieliczce oraz z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie NN 67/2010 - Pomoc na zabezpieczenie i ratowanie zabytkowej kopalni soli w Bochni.

Natomiast w odniesieniu do planowanej pomocy dla Centralnej Pompowni „Bołko” możliwe wydaje się zatwierdzenie jej na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, jednak konieczne są dodatkowe informacje uzasadniające zgodność tej pomocy z rynkiem wewnętrznym. W przypadku akceptacji przez Pana takiej ścieżki postępowania zwrócę się do Ministra Gospodarki o dodatkowe informacje, które pozwolą na dokonanie notyfikacji. Uprzejmie proszę o odpowiedź, czy akceptuje Pan taki sposób postępowania w przedmiotowej sprawie.

Z poważaniem,

W załączeniu:

Opinia Nr 29 /2012/I/IK, Opinia Nr 30 /2012/I/IK, Opinia Nr 31 /2012/I/IK

Do wiadomości:

Pan Waldemar Pawlak
Wicepremier, Minister Gospodarki
www.inforflex.pl

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAŁGORZATA KRASNODEBSKA-TOMKIEL**

DDO-501-28(2)/12/IK
DDO-501-29(2)/12/IK
DDO-501-30(2)/12/IK

Warszawa, dn. 16 listopada 2012 r.

Opinia Nr 25 /2012/I/IK

Opinia Nr 30 /2012/I/IK

Opinia Nr 31 /2012/I/IK

do projektu ustawy o dotacji przeznaczonej dla niektórych podmiotów

W odpowiedzi na wniosek Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24 października 2012 r. (znak: GMS-WP-173-303/12) o wydanie opinii do projektu ustawy o dotacji przeznaczonej dla niektórych podmiotów (dalej jako: projekt ustawy), działając na podstawie art. 12 ust. 1 oraz art. 14 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404 ze zm.), stwierdzam co następuje.

I. Opis projektu ustawy o dotacji przeznaczonej dla niektórych podmiotów

Projekt ustawy przewiduje udzielanie dotacji, której dysponentem ma być Minister Gospodarki, dla:

- Przedsiębiorstwa Państwowego Kopalnia Soli „Bochnia” z siedzibą w Bochni w likwidacji¹ (dalej jako: KS „Bochnia”),
- Kopalni Soli „Wieliczka” S.A. (dalej jako: KS „Wieliczka”),
- Centralnej Pompowni „Bolko” Sp. z o.o. (dalej jako: CP „Bolko”).

Dotacja ma być przeznaczona na sfinansowanie następujących zadań:

- całkowitej likwidacji zakładu górniczego „Siedlec-Moszczenica”, wchodzącego w skład KS „Bochnia”, oraz niezabytkowych części zakładów górniczych „Bochnia” i „Wieliczka”,
- utrzymania, zabezpieczenia i ratowania zabytkowych części zakładów górniczych „Bochnia” i „Wieliczka”,
- działań polikwidacyjnych (w szczególności obejmujących zabezpieczenie kopalń sąsiednich przed zagrożeniem wodnym) realizowanych przez CP „Bolko”,
- wypłatę ekwiwalentów pieniężnych z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla uprawnionych emerytów i rencistów – byłych pracowników KS „Bochnia” lub KS „Wieliczka”,
- wypłatę rent wyrównawczych oraz jednorazowych odszkodowań pieniężnych z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych dla byłych pracowników całkowicie zlikwidowanych zakładów górniczych.

¹ Bądź jego następcy prawnego, który przejął realizację zadań przewidzianych ustawą.

Dotacji będzie udzielał minister właściwy do spraw gospodarki w trybie i na warunkach określonych w projekcie ustawy. Dotacje mają być udzielane:

- dla KS „Bochnia” w latach 2013 - 2017 w kwocie ogółem 80 251,7 tys. zł,
- dla KS „Wieliczka” w latach 2013 - 2020 r. w kwocie ogółem 853 200 tys. zł,
- dla CP „Bolko” w kwocie 16 mln rocznie (przy czym projekt ustawy nie przewiduje końcowego terminu udzielania dotacji).

Z uzasadnienia do projektu ustawy wynika również, że w latach 2013-2015 KS „Bochnia”, a w latach 2013-2020 KS „Wieliczka” zamierzają ubiegać się o dodatkowe wsparcie na zabezpieczenie i likwidację kopalni ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Nie wskazano jednakże, na jakiej podstawie ww. wsparcie będzie udzielane. Niniejsza opinia dotyczy zatem wyłącznie pomocy, która ma zostać udzielona przez Ministra Gospodarki na podstawie projektu ustawy.

II. Kwalifikacja planowanego wsparcia jako pomoc publiczna

Zgodnie z art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), „z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w Traktatach, wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi”.

W świetle powyższego przepisu wsparcie dla podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą podlega przepisom dotyczącym pomocy publicznej, o ile jednocześnie spełnione są następujące przesłanki:

1. udzielane jest ono przez państwo lub ze środków państwowych,
2. przedsiębiorca uzyskuje przysporzenie na warunkach korzystniejszych od oferowanych na rynku,
3. ma charakter selektywny (uprzywilejowuje określonego przedsiębiorcę lub określonych przedsiębiorców albo produkcję określonych towarów),
4. grozi zakłóceniem lub zakłóca konkurencję oraz wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi UE.

Głównym przedmiotem działalności beneficjentów dotacji przewidzianej w projekcie ustawy w przypadku:

- KS „Bochnia” jest całkowita likwidacja zakładu górniczego „Siedlec-Moszczenica” oraz częściowa likwidacja zakładu górniczego „Bochnia”, a także utrzymanie i zabezpieczenie zabytkowych części zakładu górniczego „Bochnia”;
- KS „Wieliczka” jest zabezpieczenie, utrzymanie i ratowanie zabytkowych części zakładu górniczego „Wieliczka” oraz utylizacja wycieków kopalnianych, całkowita likwidacja niezabytkowej części zakładu górniczego „Wieliczka” oraz udostępnianie kopalni dla prowadzenia działalności turystycznej, sanatoryjno-uzdrowiskowej i dydaktyczno-naukowej;
- CP „Bolko” jest odwadnianie wyrobisk kopalnianych po zlikwidowanych zakładach górniczych wchodzących w skład nieistniejących Zakładów Górniczo-Hutniczych „Orzeł Biały”.

W kontekście wskazanych powyżej działalności należy zauważyć, że zgodnie z decyzją Komisji Europejskiej z dnia 23 listopada 2011 r. w sprawie SA.33013 (2011/N) – Polska – Pomoc państwa dla sektora górnictwa węgla kamiennego w latach 2011–2015 (K(2011) 8280 wersja ostateczna)²,

działania polegające na likwidacji zakładów górniczych, obejmujące w szczególności fizyczną likwidację wyrobisk podziemnych i szybów, likwidację lub zagospodarowywanie infrastruktury powierzchni po zlikwidowanych kopalniach węgla kamiennego (m.in. urządzenia i obiekty zakładów przeróbki węgla, obiekty socjalne i administracyjne), zabezpieczenie kopalń czynnych przed zagrożeniem wodnym poprzez pompowanie wód dopływających z kopalń zlikwidowanych, usuwanie szkód wywołanych działalnością górniczą zlikwidowanych kopalń, rekultywację terenów pogórnich, zostały uznane za działalność gospodarczą. W pkt 32 ww. decyzji Komisja stwierdziła, że „koszty jakie spółka ponosi likwidując kopalnię są jednak skutkiem zobowiązań wynikających z działalności górniczej, która ma charakter gospodarczy, nawet jeżeli – jak w niniejszym przypadku – zostają one przeniesione na następcę prawnego, takiego jak SRK. Komisja jest zatem zdania, że spółka likwidacyjna SRK również podejmuje działalność gospodarczą, zarówno w zakresie tworzenia miejsc pracy i sprzedaży nieruchomości, jak też w zakresie zamykania kopalń i zarządzania likwidowanym majątkiem. SRK jest zatem jednym z beneficjentów wsparcia, ponieważ także czerpie korzyści gospodarcze ze zgłoszonego programu.” Ponadto niezależnie od gospodarczego charakteru ww. działań zgodnie z art. 129 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. *Prawo geologiczne i górnicze* (Dz. U. Nr 163, poz. 981 ze zm.), w razie likwidacji zakładu górniczego przedsiębiorca prowadzący wydobywanie jest zobowiązany, m.in. do zabezpieczenia lub zlikwidowania wyrobiska górniczego oraz obiektów i urządzeń zakładu górniczego³. Zatem działań polegających na zabezpieczeniu lub likwidacji wyrobiska górniczego oraz obiektów i urządzeń zakładu górniczego nie można uznać za działania, za które odpowiada państwo⁴. Są to bowiem działania, które są skutkiem prowadzenia działalności wydobywczej i które powinny być finansowane w ramach tej działalności, niezależnie od tego, czy zadania likwidacyjne i zabezpieczające są prowadzone przez podmiot prowadzący wydobywanie (ewentualnie jego następcę prawnego), czy też zostały one przekazane innemu podmiotowi.

Należy zatem uznać, że podmioty wskazane w projekcie ustawy są przedsiębiorstwami w rozumieniu prawa konkurencji, ponieważ prowadzą działalność gospodarczą, a zatem podlegają przepisom o pomocy publicznej.

W związku z tym, że planowana dotacja dla KS „Bochnia”, KS „Wieliczka” oraz CP „Bolko” ma pochodzić ze środków budżetu państwa, a jej dysponentem ma być Minister Gospodarki, należy uznać, że spełniona jest przesłanka publicznego charakteru wsparcia. Planowana dotacja spełnia również przesłankę selektywności, gdyż jest ona udzielana podmiotom wprost określonym w projekcie ustawy.

W odniesieniu do przesłanki udzielenia pomocy na warunkach korzystniejszych niż rynkowe, należy zwrócić uwagę, że zgodnie z przywołanym powyżej art. 129 ustawy *Prawo geologiczne i górnicze*, w razie likwidacji zakładu górniczego przedsiębiorca prowadzący wydobywanie jest zobowiązany, m.in. do zabezpieczenia lub zlikwidowania wyrobiska górniczego oraz obiektów i urządzeń zakładu górniczego. W związku z tym, wsparcie ze środków publicznych na likwidację zakładów górniczych lub ich części, działań polikwidacyjnych, zabezpieczenie zabytkowej części zakładów górniczych „Bochnia” i „Wieliczka” stanowi korzyść dla przedsiębiorcy, który

³ Obowiązek likwidacji zakładu górniczego przez przedsiębiorstwo górnicze/przedsiębiorcę prowadzącego wydobywanie funkcjonował zarówno w przepisach *dekretu z dnia 6 maja 1953 r. Prawo górnicze* (Dz. U. z 1978 r. Nr 4, poz. 12 ze zm.), jak i w *ustawie z dnia 4 lutego 1994 r. Prawo geologiczne i górnicze* (Dz. U. z 2005 r. Nr 228, poz. 1947 ze zm.) (ustawa ta uchylili i zastąpiła ww. dekret).

⁴ Przypisanie ww. zadań państwu byłoby możliwe, gdyby przepisy prawa wskazywały państwo jako podmiot odpowiedzialny za ich realizację. Przykładem takiego przypisania może być wsparcie udzielone przez władze bułgarskie dla przemysłu węglowego na realizację prac rekultywacyjnych i porządkowych wykonywanych na terenach pogórnich przez kopalnie, które nie prowadzą działalności wydobywczej. Komisja w swojej decyzji z dnia 2 kwietnia 2008 r. (znak: C(2008) 1108 wersja ostateczna) w sprawie N 261/2007 – Bułgaria – wsparcie dla przemysłu węglowego (8 spółek) oceniła, że wsparcie to nie stanowi pomocy publicznej. Przy czym Komisja wzięła pod uwagę fakt, że zgodnie z prawem bułgarskim, państwo odpowiada za szkody środowiskowe spowodowane przez zamknięte jednostki produkcyjne węgla.

prowadził wydobycie w ww. zakładach, bądź jego następcy prawnego. W związku z tym, przedmiotowa dotacja stanowi korzyść dla podmiotów określonych w projekcie ustawy, bowiem obniżeniu ulegną koszty, które normalnie podmioty te musiałyby ponieść w związku z prowadzoną działalnością.

Spełnienie przesłanki zakłócenia konkurencji i wpływu na wymianę handlową na rynku wewnętrznym nastąpi, gdy planowana dotacja dotyczy działalności gospodarczej, w zakresie której występuje wymiana handlowa między państwami członkowskimi, niezależnie od tego, czy beneficjent bezpośrednio w tej wymianie uczestniczy (np. efektem udzielenia pomocy jest możliwość utrzymania produkcji/usług na dotychczasowym poziomie). Zakłócenie konkurencji dotyczy zarówno aktualnie istniejącej konkurencji, jak i zakłóceń w zakresie konkurencji potencjalnej (np. dany środek pomocowy będzie skutkował istotnymi trudnościami w wejściu na rynek dla przedsiębiorstw, które dopiero zechcą w nim uczestniczyć). Podsumowując, planowana dotacja udzielona przedsiębiorcy może grozić zakłóceniem konkurencji i wpływać na wymianę handlową na rynku wewnętrznym, jeśli prowadzi on działalność w sektorze otwartym na konkurencję.

Oprócz działalności w zakresie zabezpieczenia i ratowania zabytkowych części zakładów górniczych „Bochnia” i „Wieliczka”, obiekty te są wykorzystywane do prowadzenia działalności o charakterze turystycznym. W przypadku zakładów górniczych „Wieliczka” działalność w zakresie turystyki jest prowadzona przez spółkę zależną KS „Wieliczka” – Kopalnię Soli „Wieliczka” – Trasa Turystyczna Sp. z o.o. Natomiast w przypadku zakładów górniczych „Bochnia” działalność turystyczną prowadzi Uzdrowisko Kopalnia Soli „Bochnia”, której 76% udziałów należy do inwestora prywatnego, a pozostałe 24% należą do KS „Bochnia”. Z posiadanych informacji wynika, że za korzystanie z przedmiotu dzierżawy Uzdrowisko Kopalnia Soli „Bochnia” zobowiązane jest płacić czynsz dzierżawny, którego wartość zależy od ilości turystów i kuracjuszy odwiedzających kopalnię. Jednocześnie nie jest możliwe wydzielenie udostępnianej turystycznie części kopalni od części likwidowanej i zabezpieczanej. W związku z tym, wsparcie udzielone w zakresie zabezpieczania i ratowania wyrobisk będzie miało wpływ na działalność turystyczną prowadzoną na terenie kopalni „Bochnia” i „Wieliczka”.

W państwach członkowskich UE znajdują się kopalnie soli udostępnione turystom, np. kopalnie zabytkowego regionu Hallstatt/Dachstein/Salzkaemrgut w Austrii – Hallstatt i Hallein, kopalnia Berchtesgaden w Niemczech, kopalnie Unirea i Mihai położone w uzdrowiskowym mieście Slănic w Rumunii. Mając na uwadze wysoką rangę kopalni Berchtesgaden oraz Hallstatt i Hallein jako atrakcji turystycznych, której potwierdzeniem jest ilość turystów rocznie odwiedzających kopalnie (ok. 400 tys. osób) i wpisanie na światową listę dziedzictwa UNESCO regionu Hallstatt/Dachstein/Salzkaemrgut (którego elementem są kopalnie Hallstatt i Hallein), szeroki zakres świadczonych usług sanatoryjno-uzdrowiskowych przez kopalnie Unirea i Mihai oraz ich położenie w regionie uzdrowiskowym – atrakcyjnym turystycznie, należy uznać, że istnieje rynek w zakresie świadczenia usług turystycznych oraz sanatoryjno-uzdrowiskowych związanych z kopalnictwem soli, na którym konkuruje KS „Bochnia” oraz KS „Wieliczka”. Biorąc pod uwagę, że kopalnia soli w Bochni została uznana przez Prezydenta RP za Pomnik Historii, którą w latach 2004–2008 odwiedziło około 122 tys. turystów rocznie (w tym około 5% turystów z zagranicy) oraz położenie w atrakcyjnym turystycznie regionie, należy uznać, że jej oferta może przyciągnąć turystów z zagranicy. W odniesieniu do kopalni soli w Wieliczce należy zauważyć, że jest ona atrakcją turystyczną wpisaną przez UNESCO na Pierwszą Listę Światowego Dziedzictwa Kulturowego i Przyrodniczego oraz stanowi jeden z flagowych obiektów turystycznych w Polsce, uznaną przez Prezydenta RP za Pomnik Historii, którą w latach 2004–2008 odwiedziło około 1 mln turystów rocznie, w tym większość stanowili turyści zagraniczni (58%). Należy zatem uznać, że jej działalność turystyczna ma charakter międzynarodowy.

W odniesieniu do CP „Bolko” należy zauważyć, że spółka ta prowadzi wyłącznie działania polikwidacyjne, polegające w szczególności na odwadnianiu wyrobisk górniczych. Konieczność odwadniania wynika bezpośrednio z działalności wydobywczej rud cynku i ołowiu prowadzonej do lat 80-tych XX w. przez Zakłady Górniczo-Hutnicze „Orzeł Biały” w Bytomiu, która to działalność spowodowała zmianę pierwotnego rozkładu pola hydrodynamicznego, polegającą na odwróceniu kierunków spływu wód podziemnych. W związku z tym powstała konieczność przepompowywania wody, co zabezpiecza miasta Bytom i Piekary Śląskie przed powstawaniem podtopień i zabagnień, ale także chroni przed zalaniem czynne kopalnie węgla kamiennego. Zakłady Górniczo-Hutnicze „Orzeł Biały” zostały sprywatyzowane i obecnie działają pod firmą Orzeł Biały S.A. Wprawdzie spółka Orzeł Biały S.A. nie prowadzi już wydobywania rud cynku i ołowiu, ale zajmuje się utylizacją zużytych akumulatorów ołowiowych i innych materiałów ołowionośnych oraz odzyskiwaniem z nich ołowiu miękkiego, stopów ołowiowo-antymonowych i ołowiowo-wapniowych. CP „Bolko” jest spółką zależną należącą do „Pumech-Orzeł” Sp. z o.o., która z kolei jest spółką zależną od spółki Orzeł Biały S.A. Pomoc udzielona w zakresie działań polikwidacyjnych prowadzonych przez CP „Bolko” będzie miała wpływ na działalność gospodarczą prowadzoną przez spółkę Orzeł Biały S.A. oraz pośrednio na spółki prowadzące wydobywanie węgla kamiennego, które to działalności są podejmowane na rynku otwartym na konkurencję.

Należy zatem uznać, że przesłanka zakłócenia konkurencji i wpływu na wymianę handlową w odniesieniu do wszystkich podmiotów wskazanych w projekcie ustawy jest spełniona.

W związku z powyższym należy stwierdzić, że planowana dotacja stanowi pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

III. Ocena zgodności projektu pomocy z rynkiem wewnętrznym UE

KS „Bochnia” i KS „Wieliczka”

Projektowana pomoc dla KS „Bochnia” i KS „Wieliczka” ma na celu zabezpieczenie i ratowanie zabytkowych części tych kopalni. Ponadto, pomimo że projekt pomocy obejmuje finansowanie działań związanych z likwidacją niezabytkowych zakładów górniczych, to należy zauważyć, że również te działania przyczyniają się do ochrony zabytkowych części KS „Bochnia” i KS „Wieliczka”. Biorąc zatem pod uwagę walory kulturowe kopalni „Bochnia” i kopalni „Wieliczka”, pomoc na sfinansowanie działań określonych w projekcie ustawy może być uznana za dopuszczalną na podstawie art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE, zgodnie z którym, za zgodną z rynkiem wewnętrznym może zostać uznana „*pomoc przeznaczona na wspieranie kultury i zachowanie dziedzictwa kulturowego, o ile nie zmienia warunków wymiany handlowej i konkurencji w Unii w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem*”. Brak jest jednakże unijnych aktów prawnych określających szczegółowe warunki dopuszczalności pomocy w zakresie, o którym mowa w ww. przepisie. Biorąc jednak pod uwagę praktykę decyzyjną Komisji Europejskiej, należy stwierdzić, że planowana pomoc będzie zgodna z art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE, jeśli wsparcie ze środków publicznych jest:

1. niezbędne;
2. proporcjonalne;
3. służy celowi określonemu w ww. artykule, tj. wspieraniu kultury i zachowaniu dziedzictwa kulturowego;
4. nie wpływa negatywnie na warunki wymiany handlowej i konkurencji w Unii Europejskiej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem.

Ad 1.

Pomoc publiczna jest niezbędna w przypadku, gdy bez jej udziału projekt nie zostałby zrealizowany, bądź zostałby zrealizowany w ograniczonym zakresie lub w dłuższym terminie. Podkreślić należy fakt, że koszty renowacji lub gospodarowania obiektami zabytkowymi są

zazwyczaj wyższe niż analogiczne koszty inwestycji w przypadku obiektów nie posiadających takiego statusu⁵. Wysokość nakładów na zabezpieczenie i ratowanie wyrobisk zabytkowych, które są udostępniane turystom do zwiedzania, jest większa niż w przypadku wykonywania analogicznych robót w niezabytkowych obiektach podziemnych, gdyż wymaga zastosowania specjalistycznych technologii zapewniających zachowanie oryginalnego charakteru zabytkowego obiektu oraz bezpieczeństwa osobom zwiedzającym. Brak wsparcia ze środków publicznych spowoduje konieczność wstrzymania procesu zabezpieczania zabytkowej kopalni ze względu na brak innej możliwości finansowania niezbędnych robót. Wynika to z faktu, że zarówno KS „Wieliczka”, jak i KS „Bochnia” zakończyły działalność wydobywczą, a przychody uzyskiwane z działalności komercyjnej są niewystarczające. Wstrzymanie realizacji prac zabezpieczających spowoduje wzrost zagrożeń, w szczególności systematycznym zatapianiem zabytkowych wyrobisk nienasyconymi solą dopływami wód pozazłożowych, które doprowadzą do rozpuszczenia solnych filarów, utraty stateczności wyrobisk i zawałów podziemnych komór. W konsekwencji dojdzie również do deformacji powierzchni, na której znajduje się miasto Bochnia i Wieliczka, skutkującej uszkodzeniami budynków, budowli i podziemnego uzbrojenia miasta. Efektem braku pomocy będzie więc bezpowrotne zniszczenie obiektu dziedzictwa kulturowego oraz zagrożenie dla mieszkańców. Biorąc powyższe pod uwagę, należy uznać, że projektowane wsparcie dla KS „Bochnia” oraz KS „Wieliczka” spełnia warunek niezbędności.

Ad 2.

Pomoc udzielana na podstawie projektu ustawy jest ograniczona do minimum niezbędnego do zrealizowania zadania polegającego na zabezpieczeniu zabytkowych części kopalni soli, bowiem w szczególności uwzględnia przychody z likwidacji majątku zakładu górniczego oraz innych źródeł (art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b projektu ustawy). Ponadto planowane działania związane są z zabezpieczeniem, renowacją historycznych wyrobisk oraz likwidacją obszarów im zagrażających. Nie jest jednakże możliwe w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości wydzielenie części turystycznej KS „Bochnia” i KS „Wieliczka” od części likwidowanej i zabezpieczanej. W związku z tym, planowaną pomoc należy uznać za proporcjonalną.

Ad 3.

Pomoc udzielana na podstawie projektu ustawy jest przeznaczona dla KS „Bochnia” i KS „Wieliczka”, podmiotów, które są odpowiedzialne za zabezpieczenie obiektów uznanych przez Prezydenta RP za Pomniki Historii (KS „Bochnia” od 2000 r., KS „Wieliczka” od 1994 r.) i zostały wpisane do rejestru zabytków przez Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Krakowie (KS „Bochnia” - decyzja z 1980 r. dotycząca obszaru dawnej Żupy Solnej w Bochni na powierzchni i decyzja z 1981 r. w sprawie wpisania do rejestru zabytków podziemnej części Kopalni Soli „Bochnia”; KS „Wieliczka” - decyzja z dnia 2 kwietnia 1976 r.). Ponadto KS „Wieliczka” znajduje się na Pierwszej Liście Światowego Dziedzictwa Kulturowego i Naturalnego UNESCO (od 1978 r.).

Należy również zauważyć, że w planie zagospodarowania przestrzennego dla Bochni, uchwalonym przez Radę Miejską w 2008 r., jako obiekty zabytkowe ujęte w ewidencji zabytków wyróżnione zostały zespoły nadszybia Sutoris i Campi. Ponadto trwają starania o wpisanie kopalni soli w Bochni na światową listę dziedzictwa UNESCO. W związku z tym, można uznać, że pomoc zarówno dla KS „Bochnia” jak i KS „Wieliczka” mieści się w zakresie art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE, który dotyczy wspierania kultury i ochrony dziedzictwa kulturowego.

⁵ Zob. pkt 23 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 20 lipca 2005 r. w sprawie NN 55/2005 – Polska – Zachowanie dziedzictwa kulturowego, dostępnej na stronie internetowej Komisji: http://ec.europa.eu/competition/state_aid/cases/199545/199545_516648_24_2.pdf.

Ad 4.

Mając na uwadze rangę zabytków, jakim są kopalnie soli w Bochni i Wieliczce, nie wydaje się, aby przedmiotowa pomoc wpłynęła negatywnie na warunki wymiany handlowej i konkurencji w Unii Europejskiej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem. Trzeba podkreślić, że zgodnie z art. 167 TFUE, jednym z celów Unii Europejskiej jest zachowanie i ochrona dziedzictwa kulturowego o znaczeniu europejskim, a także zachowanie kulturowej odrębności państw członkowskich.

Biorąc pod uwagę, że wszystkie ww. warunki zostały spełnione, należy stwierdzić, że pomoc, która będzie udzielana na podstawie ustawy o dotacji dla niektórych podmiotów, w przypadku KS „Bochnia” i KS „Wieliczka” może zostać uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym na podstawie derogacji zawartej w art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE.

CP „Bolko”

W odniesieniu do planowanej pomocy dla CP „Bolko” należy zauważyć, że jest ona przeznaczona przede wszystkim na odwadnianie zlikwidowanych zakładów górniczych rudy cynku i ołowiu i ma służyć zabezpieczeniu miasta Bytom i Piekary Śląskie przed powstawaniem podtopień i zabagnień oraz ochronie przed zalaniem czynnych kopalń węgla kamiennego. Brak jest jednakże unijnych aktów prawnych określających szczegółowe warunki dopuszczalności pomocy w zakresie, o którym powyżej. Wydaje się jednak, że przedmiotowa pomoc mogłaby zostać zatwierdzona przez Komisję Europejską na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE. Przepis ten stanowi, że za zgodną z rynkiem wewnętrznym może zostać uznana *„pomoc przeznaczona na ułatwienie rozwoju niektórych działań gospodarczych lub niektórych regionów gospodarczych, o ile nie zmienia warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem”*. Komisja Europejska, badając projekt pomocy na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, bierze pod uwagę następujące aspekty:

1. Czy pomoc jest ukierunkowana na wyraźnie określony cel leżący we wspólnym interesie (tj. czy zaproponowana pomoc ma na celu wyeliminowanie nieprawidłowości w funkcjonowaniu rynku lub osiągnięcie innego celu leżącego we wspólnym interesie)?
2. Czy pomoc została zaplanowana w odpowiedni sposób, aby zapewnić realizację celu leżącego we wspólnym interesie? W szczególności:
  - i. Czy pomoc jest odpowiednim instrumentem, tj. czy istnieją inne bardziej stosowne instrumenty?
  - ii. Czy istnieje efekt zachęty, tj. czy pomoc powoduje zmianę zachowania przedsiębiorstw?
  - iii. Czy pomoc jest proporcjonalna, tj. czy tę samą zmianę zachowania można by uzyskać przy mniejszej pomocy?
3. Czy zakłócenie konkurencji i wpływ na wymianę handlową są na tyle ograniczone, aby ogólny bilans był dodatni?

Dostępne informacje nie dają odpowiedzi na wszystkie wyżej postawione pytania. Przede wszystkim istnieją wątpliwości, czy pomoc jest odpowiednim instrumentem, który powinien być zastosowany w celu zabezpieczenia przed zalaniem czynnych kopalń węgla kamiennego (a pośrednio również miasta Bytom i Piekary Śląskich), biorąc pod uwagę, że spółka Orzeł Biały S.A. jako właściciel (za pośrednictwem spółki zależnej) CP „Bolko” funkcjonuje jako przedsiębiorca i prowadzi działalność gospodarczą. Równocześnie nie jest wiadome, czy pomoc

jest proporcjonalna. Z projektu ustawy oraz z uzasadnienia do niego wynika, że w przypadku CP „Bolko” dotacja pokrywa wszystkie działania wykonywane po zakończeniu likwidacji byłych Zakładów Górniczo-Hutniczych „Orzeł Biały” w Bytomiu. Nie przedstawiono natomiast uzasadnienia, dlaczego dofinansowanie tych działań nie może pochodzić z innych źródeł. Nie jest także jasne, czy pomoc spełnia efekt zachęty. W tym zakresie konieczne byłoby wykazanie, że bez wsparcia publicznego działania, polegające na zabezpieczeniu kopalń sąsiednich przed zagrożeniem wodnym, nie byłyby podejmowane lub też ich zakres byłby mniejszy. W uzasadnieniu do projektu ustawy nie ma informacji na temat wpływu planowanej pomocy dla CP „Bolko” na zakłócenie konkurencji i wymianę handlową pomiędzy państwami UE. Brak powyższych informacji powoduje, że nie jest możliwa ocena zgodności projektu pomocy z rynkiem wewnętrznym.

IV. Podsumowanie

Biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić, że planowana dotacja dla KS „Bochnia” i KS „Wieliczka” stanowi pomoc publiczną, o której mowa w art. 107 ust. 1 TFUE. Może być ona uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym UE na podstawie art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE. W związku z powyższym, zgodnie z art. 108 ust. 3 TFUE, konieczne jest dokonanie notyfikacji Komisji Europejskiej planowanej pomocy indywidualnej dla ww. podmiotów w trybie art. 20 ww. *ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej*. Dodatkowo należy zauważyć, że w 2010 r. została dokonana notyfikacja projektów pomocy indywidualnej dla KS „Bochnia” i KS „Wieliczka” na lata 2010 – 2013 udzielanej na podstawie *ustawy z dnia 17 lutego 2006 r. o dotacji przeznaczonej dla niektórych podmiotów (Dz. U. Nr 64, poz. 446 ze zm.)*. W odniesieniu do tych projektów Komisja Europejska wydała decyzje, w których uznała zgłoszoną jej pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym⁶, dlatego też planowane dotacje będą stanowiły zmianę ww. pomocy.

W odniesieniu do planowanej dotacji dla CP „Bolko”, należy stwierdzić, że stanowi ona pomoc publiczną, o której mowa w art. 107 ust. 1 TFUE. Wydaje się, że może być ona uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym UE na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, jednakże do UOKiK nie zostały przekazane informacje umożliwiające dokonanie oceny jej zgodności. Planowana pomoc indywidualna dla CP „Bolko” podlega notyfikacji Komisji Europejskiej w trybie art. 20 ww. *ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej*.

Jednocześnie zgodnie z art. 3 *rozporządzenia Rady (WE) Nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz. Urz. UE L 83 z 27.03.1999 r.)*, pomoc nie może zostać udzielona do czasu jej zatwierdzenia przez Komisję Europejską.

⁶ Decyzja Komisji z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie NN66/2010 - Pomoc na zabezpieczenie i ratowanie zabytkowej kopalni soli w Wieliczce (K(2010)8924 wersja ostateczna) oraz decyzja Komisji z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie NN67/2010 - Pomoc na zabezpieczenie i ratowanie zabytkowej kopalni soli w Bochni (K(2010)8917 wersja ostateczna).

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATOR GENERALNY

PG VII G 025/372/12

Warszawa, dnia 30.10 2012 r.

SEKRETARIAT SZEFA KS

Ldz. ....

Data wpływu 31.10.2012

Pan
Lech Czapla
Szef Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze

Nawiązując do pisma z dnia 23 października 2012 r. nr GMS-WP-173-310-207/12, przy którym przekazano poselski **projekt ustawy o dotacji przeznaczonej dla niektórych podmiotów**, uprzejmie informuję o braku uwag do w/w projektu w zakresie odnoszącym się do obszaru działania prokuratury.

Z przyszanem

Andrzej Seremiet

PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 5.11. 2012 r.

BSA III – 021 – 393/12

SEKRETARIAT Z-OY SZEFKA KS
Ldz. *M-173-2/12(4)*
Data wpływu.....
2012-11-06

J. N. Roskoński
b.k. ros

Pan
Jan WĘGRZYN

Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze!

W odpowiedzi na pismo z dnia 23 października 2012 r., GMS – WP – 173 – 310/12 uprzejmie informuję, że Sąd Najwyższy na podstawie art. 1 p. 3 ustawy o Sądzie Najwyższym z dnia 23 listopada 2002 r. (Dz. U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.) nie uznaje za celowe opiniowania **poselskiego projektu ustawy o dotacji przeznaczonej dla niektórych podmiotów.**

Z poważaniem

Stanisław Dąbrowski

Stanisław DĄBROWSKI